

L. FRANK BAUM

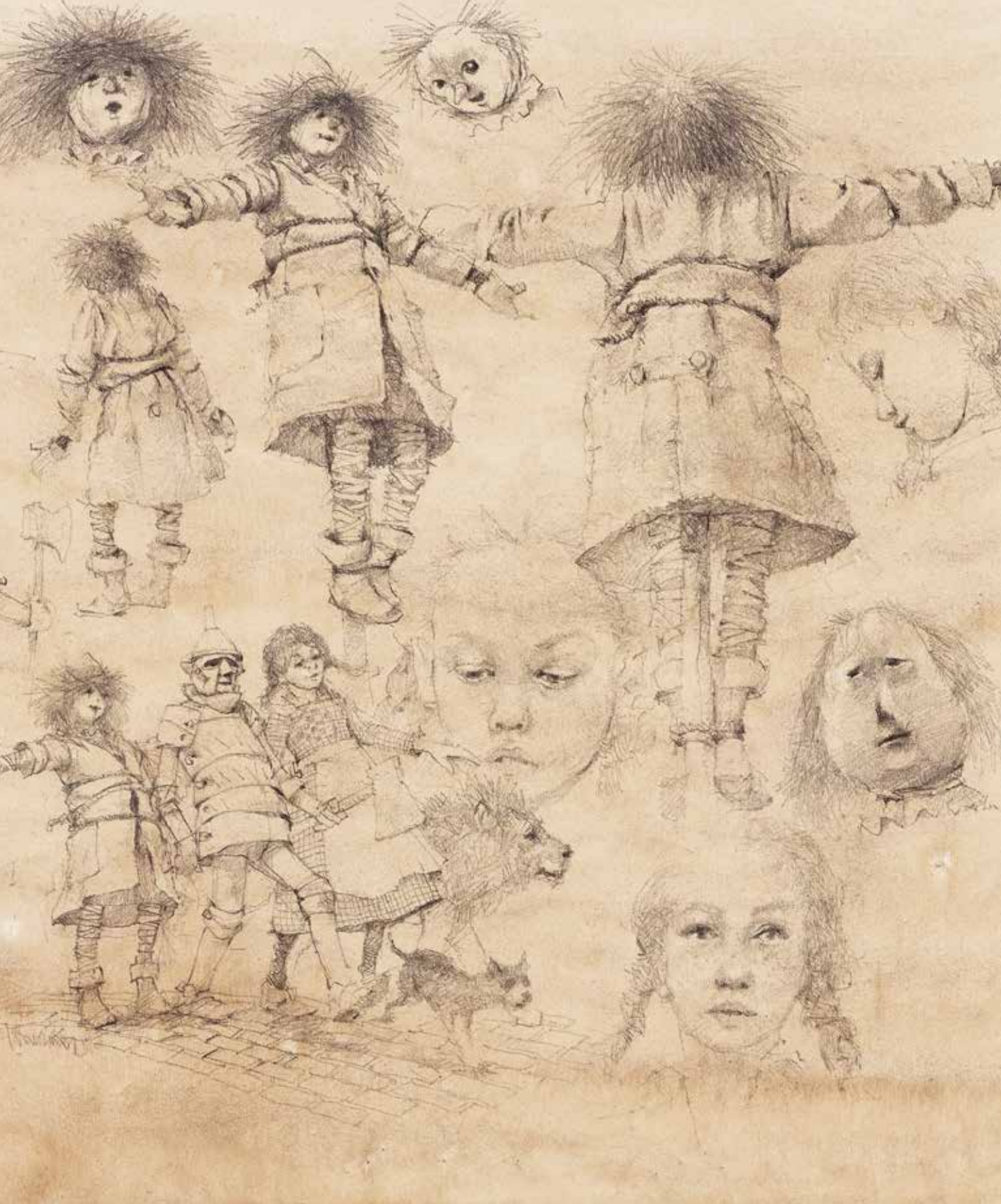

NUOSTABUSIS OZO ŠALIES BURTININKAS

ILIUSTRAVO ROBERT INGPEN

NUOSTABUSIS
OZO ŠALIES
BURTININKAS

L. FRANK BAUM

NUOSTABUSIS
OZO ŠALIES
BURTININKAS

Iliustravo Robert Ingpen

Iš anglų kalbos vertė
Laima Šinkūnienė

Vilnius
2013

Baum, Frank L.

Nuostabasis Ozo šalies burtininkas / Baum, Frank L.; iš anglų kalbos vertė Laima Šinkūnienė; iliustravo Robert Ingpen. – Vilnius: Nieko rimto, 2013. – 192 p.: iliustr.

Lymano Franko Baumo (1856–1919) knyga „Ozo šalies burtininkas“ (1900) jau daugiau nei šimtą metų nepalieka abejingų nei vaikų, nei suaugusių. Klasika tapusią istoriją apie Dorotę ir tris draugus – Kaliausę, Geležinį Medkirtį ir Bailyjį Liūtą – Baumas pina iš įvairiausių tradicinių pasakų motyvų, tokių kaip raganų burtai ar kalbantys žvėrys bei įkvepiančių nuotykių, kuriuos draugai patiria keliaudami į Smaragdo miestą. H. Ch. Anderseno medaliu įvertintos Roberto Ingpeno iliustracijos šviesumu ir optimizmu pradžiugins tiek dar visai neskaitančius, tiek jau paaugusius vaikus, o tėveliams primins jų pačių vaikystę.

Ši knyga priklauso H. Ch. Anderseno medaliu apdovanotų knygų serijai. Apdovanojimą geriausiems vaikų knygų rašytojams ir iliustruotojams teikia Tarptautinė vaikų ir jaunimo knygos taryba (IBBY). Tai aukščiausias galimas menininko, kuriančio vaikams, įvertinimas.

KITOS H. CH. ANDERSENSO SERIJOS KNYGOS:

„NYKŠTUKAS GALVOJE“	„NEPAPRASTA AGNESĖS SESILIJOS ISTORIJA“
„VĖJAS GLUOSNIUOSE“	„EMILIS IR TRYS DVYNUKAI“
„KAIP ATsirADO DRUGELIAI“	„MAŽOJI SIUVĖJA“
„MAMA, TĖTĖ, AŠ IR JI“	„SEPTINTOJI PRINCESĖ“
„KITI NUTIKIMAI ORBITOJE“	„GYVŪNAI BE ZOOLOGIJOS SODO“
„OTUTĖ“	„GEORGAS IR GLORIJA. PASAKOJIMAS APIE MEILĘ“
„...IR BALTIEJI ŠEŠĖLIAI MIŠKUOS“	„MANO TĖTIS – SKRAJŪNAS“

© Iliustracijos, Robert Ingpen, 2011
Pirmąkart išleido *Palazzo Editions Ltd.*,
Batas, Jungtinė Karalystė.
© Vertimas į lietuvių kalbą, Laima Šinkūnienė, 2013
© Leidykla „Nieko rimto“, 2013

Redaktorė Mimoza Kligienė
Korektorė Guoda Rudnickaitė
Maketavo „Nieko rimto“ dizaino grupė
Tiražas 2000 egz.
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

ISBN 978-609-441-178-6

TURINYS

1 SKYRIUS	VĖTRA	11
2 SKYRIUS	SUSITIKIMAS SU ČEPSIUKAIS	18
3 SKYRIUS	DOROTĖ IŠGELBSTI KALIAUSĘ	28
4 SKYRIUS	KELIONĖ PER MIŠKĄ	36
5 SKYRIUS	GELEŽINIO MEDKIRČIO IŠGELBĖJIMAS	42
6 SKYRIUS	BAILUSIS LIŪTAS	52
7 SKYRIUS	KELIONĖ PAS DIDJĮ OŽĄ	58
8 SKYRIUS	MIRTĮ SKLEIDŽIANTIS AGUONŲ LAUKAS	66
9 SKYRIUS	LAUKO PELIŲ KARALIENĖ	76
10 SKYRIUS	VARTŲ SARGAS	82
11 SKYRIUS	NUOSTABUSIS SMARAGDO MIESTAS	92
12 SKYRIUS	PIKTOSIOS RAGANOS BEIEŠKANT	106
13 SKYRIUS	IŠGELBĖJIMAS	122
14 SKYRIUS	SPARNUOTOSIOS BEŽDŽIONĖS	128
15 SKYRIUS	IŠAIŠKĖJA, KAS YRA BAISUSIS OŽAS	134
16 SKYRIUS	DIDŽIOJO APGAVIKO BURTAI	146
17 SKYRIUS	KAIP PŪSLĖ NUSKRIDO	150
18 SKYRIUS	PIRMYN Į PIETUS	156
19 SKYRIUS	KOVA SU MEDŽIAIS	160
20 SKYRIUS	TRAPUS PORCELIANO ŠALIS	168
21 SKYRIUS	LIŪTAS TAMPA ŽVĖRIŲ KARALIUMI	176
22 SKYRIUS	DRŪTULIŲ ŠALIS	180
23 SKYRIUS	GEROJI BURTININKĖ IŠPILDO DOROTĖS NORĄ	184
24 SKYRIUS	VĖL NAMIE	191
	DAILININKO ŽODIS	192

L. Frank Baum

(1856–1919)

Laimanas Frankas Baumas (Lyman Frank Baum) gimė 1856 m. gegužės 15 d. Čitenango gyvenvietėje Niujorko valstijoje. Frankas, kaip jis mėgo būti vadinamas, buvo trapus vaikas, nes gimė silpnos širdies, dėl kurios visą gyvenimą turėjo vargų. Jo tėvas Benjaminas Vordas Baumas (Benjamin Ward Baum), praturtėjęs iš naftos verslo, įsigijo didelę Ros Lono valdą, kurioje gyvendamas savo vaikus mokė privačiai. Dėl to Frankas vaikystėje turėjo mažai draugų ir leido laiką skaitydamas pasakas, kurias rasdavo tėvo bibliotekoje. Nepaisant vienatvės, jo vaikystė buvo laiminga. Tačiau kai jam sukako dvylika, laimės dienos pasibaigė, nes jis buvo atiduotas į karo akademiją. Griežta mokyklos drausmė smarkiai pakirto jo sveikatą ir po dvejų kankinamai sunkių metų mokykloje jis buvo išsiųstas namo.

Grįžęs į namus Frankas pasinėrė į literatūrinę veiklą ir ėmė kurti savas vaikystėje pamėgtų pasakų versijas. Populiarus to meto vaikų laisvalaikio užsiėmimas buvo rašyti ir leisti namų laikraščius, tad Franko tėvas jam nupirko nedidelę spausdinimo mašinėlę. Frankas kartu su savo broliu Hariu ėmė leisti „Ros Lono namų žurnalą“, kurį prirašydavo naujienų, trumpų apsakymų ir eilėraščių. Kadangi buvo svajotojas, Frankas dažnai susižavėdavo naujomis idėjomis, kurias įgyvendinti imdavosi su dideliu entuziazmu. Pavyzdžiui, neatsispyręs visuotiniam to meto žavėjimuisi naujomis veislėmis jis užsidedė noru išvesti naują naminių paukščių veislę ir parašė viščiukų auginimo

vadovą – tai buvo pirmoji išspausdinta jo knyga. Dar viena aistra, kuri lydėjo jį visą gyvenimą, buvo teatras. Dvidešimt penkerių jis

apsigyveno Niujorke ir pradėjo studijuoti aktorystę. Tėvas paskyrė jį kelių jam priklausančių teatrų direktoriumi ir 1882 m. Frankas sulaukė pirmosios teatrinės sėkmės, scenoje pasirodžius spektakliui pagal jo paties rašytą ir režisuotą pjesę. Spektaklyje jis atliko dar ir pagrindinį vaidmenį.

1882 m. lapkričio 9 d. Frankas susituokė su Mode Geidž (Maud Gage), su kuria vėliau susilaukė keturių sūnų. Jos motina Matilda Geidž (Matilda Joslyn Gage) buvo žymi kovotoja dėl moterų teisių.

Mirus Franko tėvui, šeimos turtas ilgainiui ėmė tirpti, ir Frankas, palikęs teatrą, ėmėsi verslo.

Tie keleri metai jo vos nesužlugdė, nes bandymai verstis įvairiomis, dažnai prieštarin-gomis verslo šakomis buvo nesėkmingi ir nuostolingi. 1888 m. vienoje Pietų Dakotos parduotuvių jis įkūrė skyrių „Baumo prekės“. Tačiau jį teko uždaryti, ir Frankas ėmė leisti laikraštį, bet ir šis verslas netrukus ėmė merdėti. Tada jis įsidarbino Čikagos lai-kraštyje „Evening Post“. Nesėkmingai išbandęs dar kelis darbus, tarp jų ir keliaujančio prekeivio indais, jis grįžo prie rašymo. 1897 m. buvo išleista eilėraščių vaikams knyga „Mamos žąsies eilėraščiai“, kuriuos jis buvo sukūręs savo sūnums, kai šie buvo maži. Knyga nesulaukė didelio pasisekimo, tačiau „Tėvo žąsino eilėraščiai“, išleisti kitais me-tais, tapo perkamiausia tų metų knyga.

1900 m. pasirodė „Ozo šalies burtininkas“. Ši knyga iškart susilaukė sėkmės, o Franką išgarsino kaip rašytoją. „New York Times“ buvo rašoma, kad šioje knygoje „išradingai susipina patys paprasčiausi dalykai <...> [ji] smarkiai pranoksta visas vidutinio lygio šiuolaikines vaikų knygas.“ Stebuklingus savo vaikystės pasakų veikėjus – raganas, burtininkus, kalbančius gyvūnus ir išgalvotas pabaisas – Frankas įkurdino jam gerai pažįstamame Vidurio Vakarų Amerikos kraštovaizdyje. Tarp jų ir pagrindinę veikėją Dorotę, drąsią mergytę, kuri iškart užkariauja knygą skaitančių vaikų širdes. Pagaliau ir Amerika galėjo didžiulis turinti pavyzdinę vaikų knygą.

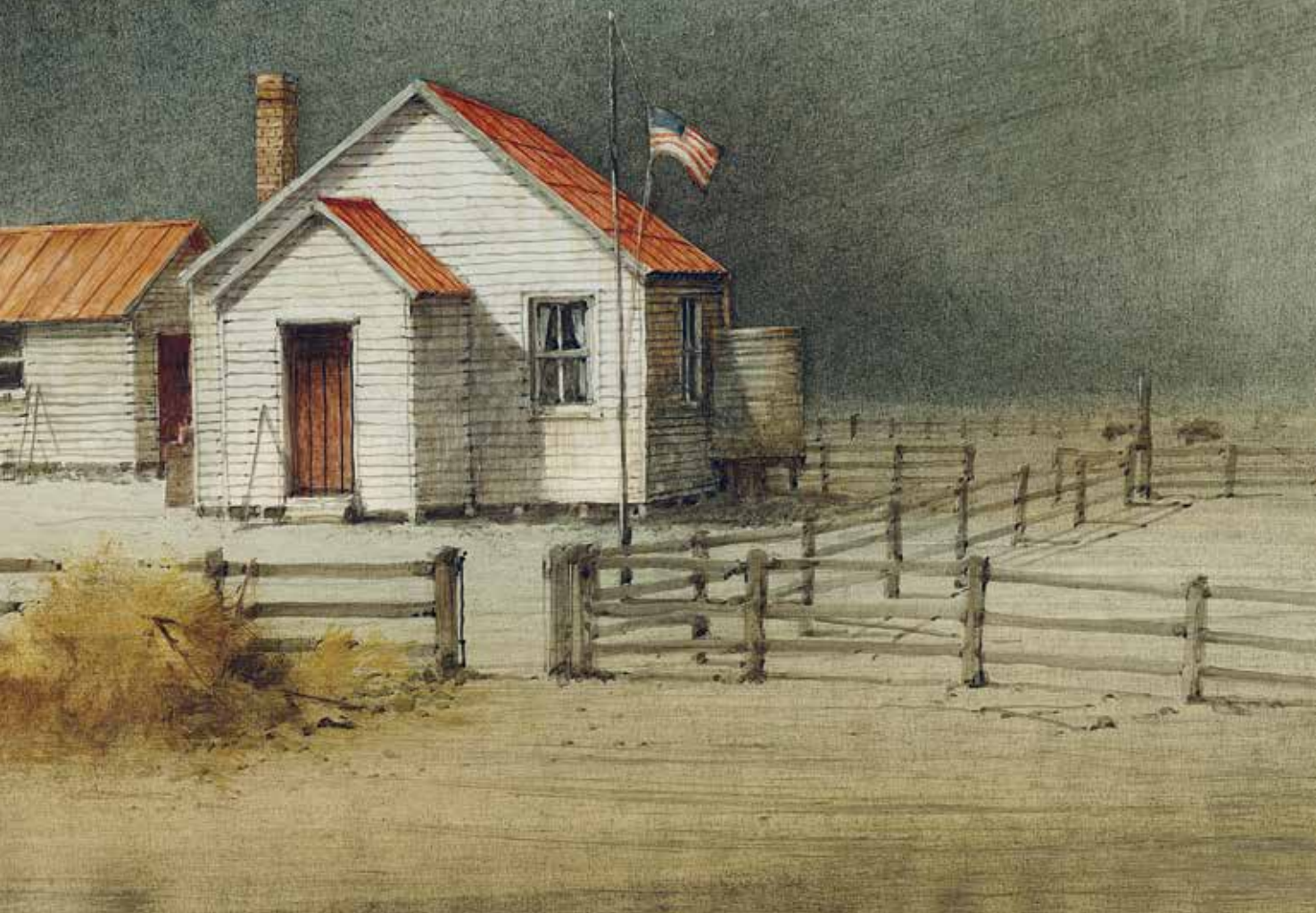
Pagal Franko knygą viename Brodvėjaus teatrų buvo pastatytas spektaklis, turėjęs didžiulį pasisekimą. Nuo tada jis atsidėjo kūrybai, parašė daug vaikų knygų ir kūrinių teatrui ne tik savo vardu, bet ir slapyvardžiais, tačiau didžiausią populiarumą ir finan-sinę sėkmę jam vis dėlto visada pelnė tie, kurie buvo susiję su Ozu. Pirmasis knygos apie Ozą tęsinys „Stebuklingoji Ozo šalis“ išėjo 1904 m.

1910 m. Frankas ir Modė persikėlė į Kaliforniją ir įsikūrė tada niekuo nepasižymin-čiame Holivudo miestelyje. Jų namas tapo žinomas Ozynės vardu. Frankas ne tik toliau rašė, bet ir skyrė nemažas pinigų sumas spektaklių pagal savo knygas kūrimui, taip pat vienai kino bendrovei, kuri atnešė jam vien finansinius nuostolius. Save jis vadino „karališkuoju Ozo istoriku“ ir kasmet parašydavo po vieną naują tos pačios pasakos tęsinį, tačiau tokios sėkmės, kaip išleidęs pirmąją, niekados nebesulaukė. Jo sveikata vis blogėjo ir 1919 m. gegužės 6 d. jis mirė ištikus insultui. Paskutinė jo knyga „Žvilgė – Ozo šalies kerėtoja“ išėjo 1920 m., jau po jo mirties.

Knygos dedikacijoje savo seseriai Frankas parašė: „Šlovė neabejotinai yra tarsi žaltvykslė, kurios neverta nė vaikytis; tačiau jei suteiki vaikams džiaugsmo, tave api-ma džiugus ir malonus jausmas, o širdį užlieja šiluma – tai ir yra didžiausias atlygis... Tikiuosi, kad mano knyga tokia ir yra ir kad ji vaikams patiks.“ Ir iš tiesų, viso pasaulio vaikai susidomėję skaito nemirtingą jo pasaką, nors ji ir buvo sukurta daugiau nei prieš 110 metų.

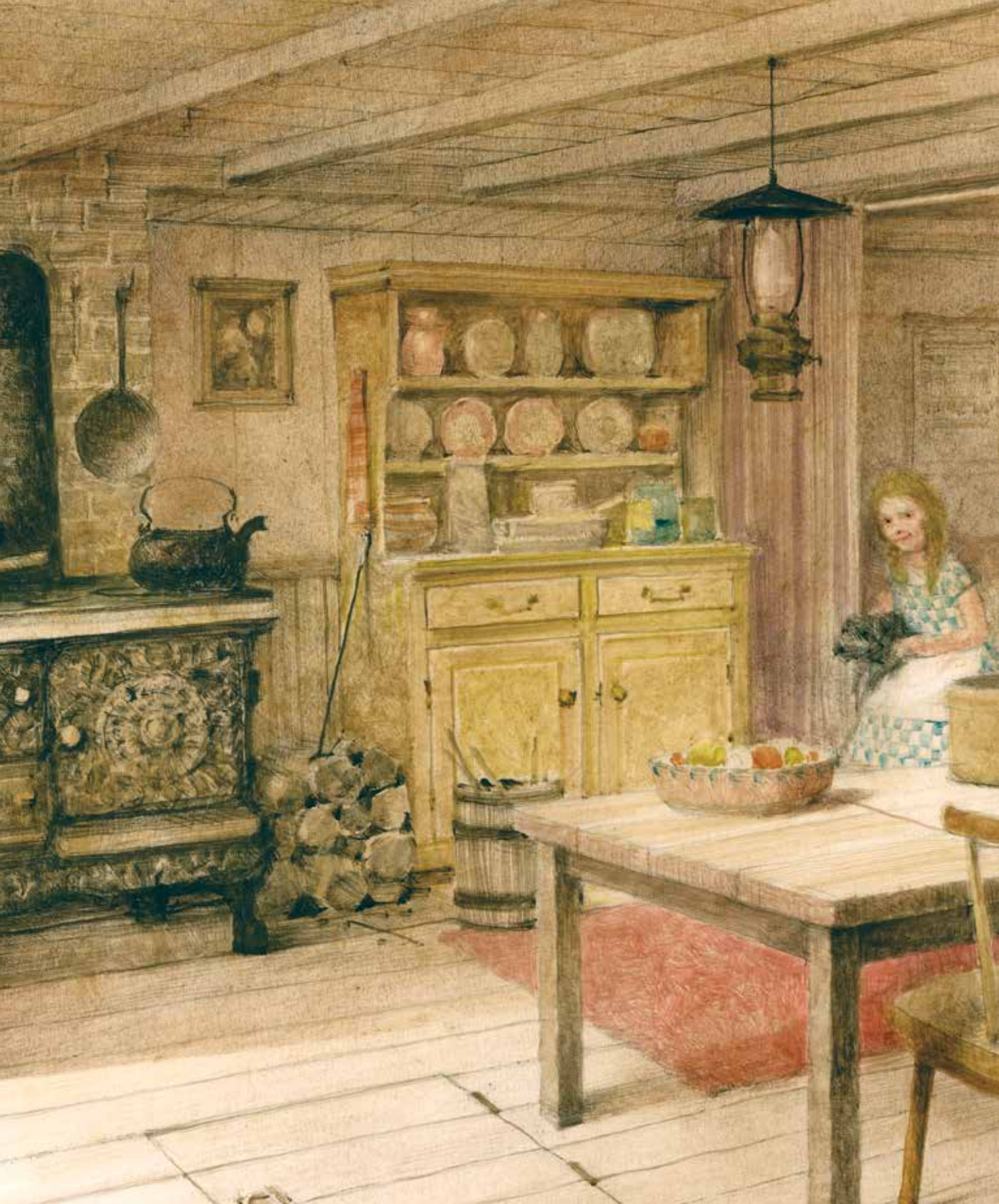
Ši knyga skiriama mano gerai draugei ir bendrazygei,
mano žmonai
L. F. B.

Šis iliustruotas leidimas skiriamas dailininko proanūkiams
Rosie ir Nicholas
Robert Ingpen

Geriausių pasaulio rašytojų ir dailininkų knygų serija vaikams

VĖTRA

Dorotė gyveno pačiame didžiųjų Kanzaso prerijų viduryje kartu su dėde ūkininku Henriu ir teta Ema, jo žmona. Jų namas buvo nedidelis, nes rąstai, iš kurių jis buvo surestas, buvo vežami iš labai toli. Tame name buvo tik keturios sienos, grindys ir lubos – iš viso vienas kambarys. Jame buvo senovinė krosnis, indauja, stalas, trys ar keturios kėdės ir lovos. Dėdė Henris ir teta Ema miegojo didžiulėje lovoje viename kampe, o nedidelė Dorotės lovelė stovėjo kitame kampe. Name nebuvo nei palėpės, nei podėlio – tik nedidelis po grindimis išraustas rūsys, vadinamas vėtrine, kad šeima turėtų kur pasislėpti, jei kartais kiltų didelė vėtra, galinti nušluoti nuo žemės paviršiaus net didelius namus. Į tą mažą, tamsų rūsį buvo galima patekti atkėlus grindyse įstatytas dureles ir nusileidus kopėtėlėmis.

Stovėdama tarpduryje Dorotė kaskart matydavo vien prerijas. Šiose lygumose vienoda plynė, kurioje nebuvo jokio namo ar medelio, driekėsi ligi tolimiausių tolių, ir ten susiliejo su dangumi. Aplink buvo vien pilki, saulės išdeginti ir suskeldėję arimai. Nežaliavo net žolė, stirksojo vien saulės nudeginti ilgi jos stiebai. Namas, kadaise dažytas, irgi buvo pilkas ir niūrus – dažai jau seniai buvo atsilaupę nuo saulės ir liūčių nuplauti.

Tada, kai ištekėjo už ūkininko ir čia apsigyveno, teta Ema buvo jauna ir graži, bet saulė ir vėjas ją taip pat pakeitė: akys neteko spindesio ir išbluko, lūpos ir skruostai, anksčiau degę raudoniu, irgi papilkėjo. Ji sulys, sulinko ir visai nu-stojo šypsotis. Kai Dorotė, našlaitė, atvyko į tetos Emos namus, ši net krūptelėjo, išgirdusi mergaitę juokiantis, ir nuo tada, suskambus linksmam Dorotės balse-liui, vis griebdavosi už širdies ir su nuostaba nužvelgdavo mergaitę, niekaip nesuprasdama, ko ji šitaip juokiasi.

Dėdė Henris niekad nesijuokdavo. Jis sunkiai plūkėsi nuo ryto iki vakaro ir nežinojo, kas yra džiaugsmas. Jis irgi buvo pilkutėlis – nuo ilgos barzdos iki prastų darbinių batų, paniuręs, rimtas, nekalbus.

Tik su Toto Dorotei būdavo linksma ir tik jis ne-leido jai supilkėti. Toto buvo ne pilkas, o juodas, ilgų švelnių gaurų šunelis juodomis linksmi žybsinčiomis akelėmis ir juokinga drėgna nosele. Toto siausdavo ištisą dieną, o Dorotė jį labai mylėjo ir žaisdavo su juo.

Tačiau šiandien jiedu nežaidė. Dėdė Henris sėdėjo ant slenksčio ir neramiai žvalgėsi į dangų, pilkesnį nei paprastai. Dorotė stovėjo tarpduryje su Toto ant rankų ir taip pat žiūrėjo į dangų. Teta Ema mazgojo indus.

Toli šiaurėje pasigirdo silpnas vėjo kauksmas, ir dėdė Henris su Dorote iš-vydo, kaip nuo artėjančios audros vėjo gūsių subangavo aukšta žolė. Paskui šaižus švilpesys atsikriejo iš pietų. Jie pasisuko ir pamatė per žolę nuvilnijančias bangas ir iš tos pusės.

Dėdė Henris pašoko ant kojų.

– Artinasi vėtra, Ema, – šūktelėjo jis žmonai. – Einu pas gyvulius.
Ir jis nubėgo prie pašiūrės, kurioje buvo laikomos karvės ir arkliai.
Teta Ema metė savo darbą ir žengė prie durų. Žvilgtelėjusi pro jas iškart suprato, kad pavojus jau čia pat.

– Greičiau, Dorote! – sušuko ji. – Lipk į rūšį!

Toto, stryktelėjęs Dorotei iš rankų, palindo po lova, ir mergaitė nubėgo jo gaudyti. Teta Ema, vejama siaubo, atplėšė grindų dureles ir kopėtėlėmis puolė leisti į nedidelę tamsią kiaurymę. Dorotė, pagaliau sugavusi Toto, nuskubėjo paskui tetą. Bet spėjo nubėgti tik iki kambario vidurio – staiga pasigirdo baisus vėjo kauksmas, namas smarkiai sudrebėjo ir ji, praradusi pusiausvyrą, klestelėjo ant grindų.

Ir tada nutiko keistas dalykas.

Namas, pagautas sūkurio, apsisuko du tris kartus ir ėmė lėtai kilti į orą. Dorotė jautėsi taip, tarsi kiltų oro balionu.

Šiaurės ir pietų vėjai susidūrė kaip tik ten,

kur stovėjo jų namelis, ir šis pateko į patį sūkurio vidurį. Nors jo viduryje oras beveik nejuda, dėl milžiniško abiejų vėtrų jėgų spaudimo į visas namo sienas šis kilo vis aukščiau, kol galiausiai pasiekė sūkurio keterą. Tada nustojo kilęs ir sūkurio nešamas ėmė skrieti lengvai, tarsi būtų plunksnelė.

Stojo tamsa, aplink stūgavo vėjas, bet Dorotei patiko ramiai sklęsti oru. Namas jau nebesisuko ratu ir nebesvyravo, o tik švelniai supo ją, lyg kūdikį lopšyje.

Bet Toto visa tai nepatiko. Jis lakstė po kambarį, mesdamasis tai į vieną, tai į kitą pusę, ir garsiai lojo. Dorotė tyliai sėdėjo sau ant grindų laukdama, kas gi dar gali nutikti.

Kartą Toto, pribėgęs per arti atdarų durelių, įkrito į rūsio angą, ir mergaitė pamanė, kad daugiau jo nebematys. Tačiau netrukus pastebėjo iš angos styrančią vieną jo ausį, mat dėl didelio oro slėgio šunelis laikėsi vietoje, nekrisdamas žemyn. Dorotė prišliaužė prie angos, griebė Toto už ausies, ištraukė atgal į kambarį ir užvožė rūsio duris, kad daugiau tokių nelaimių nebūtų.

Slinko valandos, ir pamažu Dorotē visai nustojo baimintis. Tik vienai jai buvo liūdna, be to, vējas švilpē taip garsiai, kad ji vos neapkurto. Lš pradzių jā buvo apēmusi baimē, kad namui nukritus ji ištiks ī šipulius, bet ējo laikas, nieko baisesas nenutiko ir ji liovēsi jaudintis, nutarusi ramiai laukti, kas gi bus toliau. Po kurio laiko siūbuojančiomis grindimis nurēpliojo iki lovos ir atsigulē. Netrukus atbēgo Toto ir taip pat susirangē šalia.

Nors namas siūbavo ir švilpē vējas, Dorotē užmerkē akis ir greitai užmigo.

SUSITIKIMAS SU ČEPSIUKAIS

Ji atsibudo nuo smarkaus krestelėjimo – tokio staigaus ir stipraus, kad būtų susižeidusi, jei ne minkšti lovos patalai. Užgniauzusi kvapą ji kiūtojo, nesuprasdama, kas nutiko. Toto tyliai inkštė, įbedęs šaltą noselę jai į veidą. Dorotė atsisėdo ir pastebėjo, kad namas nebejuda. Ir tamsu nebebuvo, nes už lango skaisčiai švietė saulė ir mažas kambarėlis buvo pilnas jos spindulių. Dorotė šoko iš lovos ir lydima Toto nubėgo prie durų ir jas atlapojo.

Mažoji mergytė šuktelėjo iš nuostabos ir išpūtusi akis ėmė dairytis aplink – priešais ją atsivėrė nuostabus vaizdas.

Mat vėtrai rimstant namas labai švelniai – kiek tai įmanoma – nusileido nuostabaus grožio krašte. Visur, kur akys užmatė, žaliavo pievos, o jose augo galingi medžiai, nokinantys didelius sultingus vaisius. Čia buvo daug spalvingų gėlių, tarp medžių ir krūmų skrajojo ir čirškė paukščiai neregėto gražumo žvilgančiomis plunksnomis. Netoliese vinguriavo upelis, smagiai ir gyvai čiurlenantis tarp žalių krantų, ir mergytė, iki šiol mačiusi tik pilkas išdžiūvusias prerijas, mielai klausėsi jo čiurlenimo.

Šitaip stovėdama ir smalsiai dairydamosi į visas tas nematytas grožybes, ji pastebėjo prie jos artinantis pulkelį keistai atrodančių žmonių. Jie buvo daug mažesni negu suaugę žmonės, kuriuos ji pažinojo, bet ir nevysiškai maži. Tiesą sakant, jie buvo tokio pat ūgio, kaip Dorotė, – o ji pagal savo amžių buvo gana gražiai nuaugusi mergaitė, – tik atrodė gerokai už ją vyresni, bent jau iš pirmo žvilgsnio.

Tai buvo trys vyrai ir viena moteris, visi kiek neįprastai apsirengę. Ant galvų jie dėvėjo į viršų smailėjančias dviejų sprindžių aukščio skrybėles su mažais varpeliais kraštuose, tyliai skimbčiojančiais jiems judant. Vyrų skrybėlės buvo mėlynos, mažosios moterytės skrybėlė buvo balta, ir vilkėjo ji baltą, nuo pat pečių klostuotą suknelę, nusagstyta žvaigždutėmis, kurios šviečiant saulei blyksėjo kaip deimantai. Vyrų drabužiai buvo mėlyni, tokio pat atspalvio kaip ir skrybėlės, o gerai išblizgintų batų aulai buvo su tamsiai mėlynais atvartais. Tie vyrai, pagalvojo Dorotė, tikriausiai tokio pat amžiaus kaip dėdė Henris, nes du iš jų buvo su barzdomis. Tačiau mažoji moterytė buvo daug senesnė. Jos veidas buvo išvogotas raukšlių, plaukai beveik žili, o ir ėjo ji gana sunkiai.

Pamatę tarpduryje stovinčią Dorotę, žmogeliai stabtelėjo ir ėmė šnabždėtis, lyg būtų bijoję eiti toliau. Bet mažoji senučiukė priėjo prie Dorotės, žemai jai nusilenkė ir malonių balsu tarė:

– Sveikiname, maloningoji Burtininke, atvykusią į čepsiukų šalį. Dėkojame, kad užmušei piktąją Rytų raganą ir išgelbėjai mus iš jos jungo.

Dorotė nustebusi klausėsi jos kalbos. Kodėl ši maža moterėlė kreipėsi į ją kaip į burtininkę, kuri užmušė kažkokią Rytų raganą? Dorotė buvo maža, niekam blogo nelinkinti mergytė, kurią viesulas kartu su namu nubloškė toli nuo gimtųjų vietų. Be to, per visą gyvenimą ji nebuvo nuskriaudusi net musės.

Tačiau matydama, kad mažoji moterytė laukia jos atsakymo, Dorotė, kiek padvejojusi, jai pasakė:

– Esi labai maloni, bet tikriausiai suklydai. Aš nieko neužmušiau.

– Tu gal ir ne, bet tai padarė tavo namas, – atsakė nusijuokdama senutė. – O tai visiškai tas pat. Žiūrėk! – parodė ji pirštu į vieną namo kampą. – Štai, iš po rąstų kyšo jos kojos.

Dorotė dirstelėjo į tą pusę ir sukliko iš baimės. Tikrai – iš po apatinės namo sijos kyšojo dvi kojos, apautos smailianosėmis sidabro kurpaitėmis riestais galais.

– Vaje! O varge! – sušuko Dorotė, nusiminusi suplodama rankomis. – Namas ją prislėgė. Ką dabar darysime?

– Nieko čia nebepadarysi, – ramiai tarė mažoji moterytė.

– Gal žinai, kas ji? – pasiteiravo Dorotė.

– Jau sakiau, tai piktoji Rytų šalies ragana, – atsakė moterytė. – Daug metų ji engė visus čepsiukus, versdama juos dieną ir naktį jai dirbti. Dabar jie laisvi ir už tai yra tau labai dėkingi.

– O kas tie čepsiukai? – smalsiai paklausė Dorotė.

– Jie šios Rytų šalies, kurią valdė toji pikta ragana, gyventojai.

– Ir tu čepsiukė? – paklausė jos Dorotė.

– Ne, bet esu jų draugė, nors gyvenu Šiaurės šalyje. Pamatę, kad ragana nebėgyva, jie man skubiai pranešė apie tai, ir aš iškart atvykau. Aš esu Šiaurės ragana.

– Tai bent! – sušuko Dorotė. – Esi tikra ragana?

DAILININKO ŽODIS

Gera prisimenu savo pirmąjį filmą „Ozo šalies burtininkas“, kurį kartu su tėvais žiūrėjome 1939 m. mano gimtajame mieste Džilonge, Australijoje, ir kuriame Džudė Garland (Judy Garland) vaidino Dorotę. Nors jis mane pakerėjo, tačiau tai, kaip filme buvo pavaizduoti Dorotės bičiuliai – Kaliausė, Medkirtys ir Liūtas, – nuvylė: man būtų labiau patikę, jei juos būtų vaidinę tikri veikėjai, kaip toje pasakoje, o ne maskaradiniais kostiumais apdengti aktoriai.

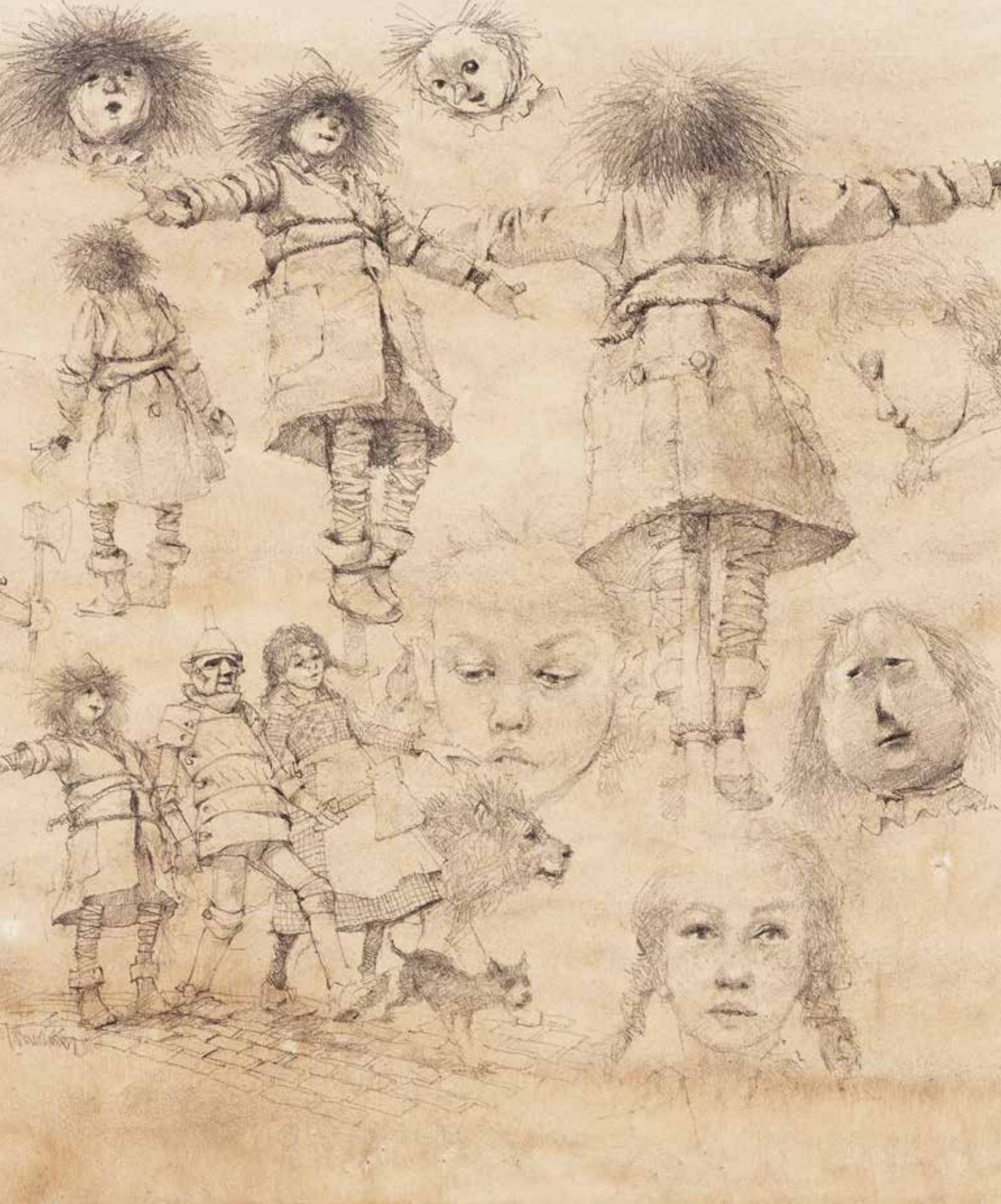
Dabar, praėjus septyniasdešimčiai metų, leidžiant gausiai iliustruotą šios garsios pasakos leidimą, supažindinsiantį su šiuo didingu kūrinio šių dienų vaikus, man buvo suteikta galimybė pavaizduoti herojus ir jų nuotykius taip, kaip jie aprašyti L. Franko Baumo knygoje apie Ozą ir kokius aš pats juos visados mačiau savo vaizduotėje. Gailiuosi tik vieno – kad nenupiešiau Dorotės ir jos draugų kelionės į Smaragdo miestą ir kitomis vietomis žemėlapyje. Bet jį turiu susikūrus savo vaizduotėje, tikiuosi, kad tą patį padarys ir skaitytojai.

Robertas Ingpenas

„O labiau nori ar bijai?“ – klausė Bailiojo Liūto Dorotė, Kaliausė ir Geležinis Medkirtys Keistuolių teatro spektaklyje „Geltonų plytų kelias“. „Labiau noriu!“ – atsakė jiems Liūtas ir drauge iškeliavo į Smaragdo miestą. Kartu su geltonų plytų kelio istorija užaugo jau ne viena Lietuvos vaikų karta. Vaikų, kurie mažiau bijo, bet daugiau nori ir daugiau gali.

Rankose laikote naują, šviesų ir džiugų „Nuostabiojo Ozo šalies burtininko“ leidimą, kuris yra būtent toks, kokio norėjo pats autorius: „be šešėlio širdgėlos ar klaikių slogučių“. Skambant Keistuolių teatro dainoms, fantastiškos Roberto Ingpeno iliustracijos visą šeimą pakvies keliauti po neregėtą Ozo šalį, išmokys tikėti stebuklais ir įžvelgti juos paprastuose dalykuose.

Keistuolių teatro CD „Geltonų plytų kelias“ ieškokite www.niekorimto.lt

www.niekorimto.lt Užsuk
El. knygynėlyje – geresnės kainos!

ISBN 978-609-441-178-6

9 786094 411786